

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

1998. nov.-dec.

III. évfolyam

6. szám

Mátraverebély-Szentkút – kegyzsobor

Maradj velünk, Szentlélek Istenünk!

Maradj nálunk, Szent Szeretet,
szívünket éltető Szent erő,
Atya és Fiú küldötte,
megígért Szent Vigasztaló,
öröktől fogva létező Szent Ajándékozó,
maradj velünk, Szentlélek Istenünk!

Szeplőtelen Szent Anya,
kit romlás nem hervasztott soha,
kit megőrzött a Szentlélek harmata,
szólj érettünk,
kik bűnben lankadunk
és nehéz örökséget hordozunk,
kérleld Szent Jegyesed,
áldja meg életünk,
hogyan téged követhessünk.

Szeplőtelen Szent Anya,
Istennek ékes temploma,
kiaradt rád a Szentlélek hatalma,
szent titkot hordozva,
Betlehem felé haladva
fogj kézen minket,
tedd jászollá a szívünk,
hogyan Szent Gyermeked öröme
megszülessen bennünk!

Tartalomjegyzék

Szent Bernát: Virágot fakasztott	1
fr. Barsi Balázs O.F.M.: Názáret imája	2
Alakíts minket Isten szent templomává!	4
Teréz anya: A szeretet	5
Mentsd meg lelküket a tisztító tűz kínjától!	6
Készüljünk az Úr fogadására!	7
II. János Pál pápa levele a gyermekekhez	8
Szalézi Szent Ferenc: Pásztorok.	10
Regőczy István: A Szeplőtelen Szűz új otthona Budapest felett.	11
Akathiszt	12
Mária-kegyhelyek	
Mátraverebély-Szentkút.	13
San Nicolas	15
Adventi esküvő	19
Istent megillető tisztelet	20
Csak a rózsafüzért tudtam mondani	21
A rózsafüzér	
Elmélkedések az örvendetes olvasóhoz	25

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: A Szűzanya
kegyszobra San Nicolasban

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Virágot fakasztott

Szent Bernát

A királyi Szűz nem szorul hamis ékességre, miután a megtisztelés, és a méltóság igazi jogcímei és jelvényei valósággal elhalmozódnak. Tiszteld Benne mindenképpen a testi épséget, az életszentséget! Csodáld a Szűz termékenységet, vedd körül vallásos tisztelettel az isteni Sarjat! Hirdesd, kit még az angyaloknak is tisztelniük kell; ki után, minthogy előre ismerték, vágyakoztak a nemzetek, a pátriárkák és a próféták; aki kiválasztott mindenki között. Dicsőítsd, ki megtalálta a kegyelmet, ki közvetíti az üdvösséget, ki megújítja a világot! Magasztald, kit az Isten az angyalok fölé, a mennyek országáig felmagasztalt!

Így, igen, így virágzott ki a Szűz méhe, Mária szeplőtelen, érintetlen, tiszta teste mint örökzöld liget. Így fakasztott virágot, melynek szépsége nem ismer elmúlást, melynek ékessége soha el nem hervad. A Szent Szűz, e fölséges termőág magasra emeli föl szent fejét, egészen Ahhoz, ki a magasban trónol, a felséges Úrhoz. Semmi csodálkozni való nincs abban, hogy mélyre ereszti az alázatosság gyökerét. Ő valóban az élet fája. Egyedül Ő volt méltó arra, hogy az üdvösség gyümölcsét hordozza. Mária a szüzesség és alázatosság gyönyörű köteléke. Az Isten szemében nem kis mértékben kedves az a lélek, melynek alázatossága ajánlja a szüzességét, és a szüzessége díszíti alázatát. Ha nem tudod utánozni az alázatos lélek szüzességét, legalább utánozd a Szűz alázatát! Dicséretre méltó erény a szüzesség, sokkal szükségesebb azonban az alázatosság. A szüzesség erénye csak tanács, az alázatosságé parancs. Arra meghívást kapsz, erre kényszerülsz. Az jutalmat kap, ezt számon kérik. Végül is szüzesség nélkül üdvözülhetsz, alázatosság nélkül azonban nem lehet. Tetszetős lehet az alázatosság, mely megsiratja az elveszett szüzességet; alázatosság nélkül azonban még Mária szüzessége sem tetszett volna. Mert hogyha tetszést érdemelt is ki szüzessége, mégis alázatossága miatt fogant. Nyilvánvaló tehát, hogy szüzessége tetszést nyerjen, ezt csak alázatossága eszközölte ki. Ezért ha Mária szüzességével mást nem tudsz tenni, mint megcsodálni, törekedj utánozni alázatosságát, és ez elég számodra. Ha szűz is vagy, és alázatos is, bárki vagy: nagy vagy.

Názáret imája

fr. Barsi Balázs, O.F.M.

A názáreti Szent Szűz lelkisége a szemlélődés. Szent Lukács evangéliumában visszatérő mondat: Mária emlékezetébe véste a szavakat és szívében gyakran elgondolkozott rajtuk.

A szemlélődés alapja, hogy tudjam: Istent egészen soha föl nem foghatom, az Ő útjai nem az én útjaim, gondolatai nem az én gondolataim. Máriának ilyen Istene van.

Gábrriel, az annunciáció angyala, a fölfoghatatlanság angyala azt mondja a Szent Szűznek: „Fiat szülsz. Nagy lesz ő: a Magasságbelinek Fia... A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít el” (Lk 1,30-35). Ez a tény nem csupán egy a dogmák közül, hanem az egész kereszténység alapja.

Mária Istene fölfoghatatlan Isten. Mária megteszi azt, amit Isten kér tőle. A szemlélődő lélek elfogadja Istent az Ő titkával. Elfogadja, hogy ő a Szeretet, a végső kinyilatkoztatás. Ez a szemlélődés Mária útja később is, amikor látja Fiát, amint tántorogva viszi a keresztet, és közben átéli az angyali üzenetet és a pásztorok elbeszélését. Hogy fér meg egy ember szívében ekkora ellentét?

„Lámpás a te igéd az én lépteimnek” (Zs 118,105), nem magyarázat. Isten igéje, Isten titka az, ami megvilágítja életemet, nem pedig életem alapján és alakulása szerint vizsgáztatom az Istent. Ha világi elvek alapján fogadom el Istent és a matematika nyelvén akarom leírni, akkor szinte vizsgáztatom Őt. De ha engedelmesen követem Isten akaratát, akkor elindulok az életszentség, a szemlélődés útján, mert csak az engedelmes ember lesz szemlélődő. „Az Úr szolgáló leánya vagyok: történjék velem szavaid szerint” (Lk 1,38).

Ha egyszer megértettem, hogy mi az Isten rám vonatkozó akarata, leegyszerűsödik az életem, leegyszerűsödik az imám, mert a keresztény élet és az ima valahol a mélyben azonos. Nem lehet szétszedetten (megosztott szívvel) eljutni az egyszerűsített imára, a szemlélődésre, Isten jelenlétebe. Tehát amit gyónásainkban úgy fogalmazunk meg, hogy szórakozottan imádkoztam, az nagyon súlyos dolog. Ha Isten helyett valami mást keresek, akkor az imádság idején Isten megadja a kegyelmet, hogy lelepleződjek és ne tudjak figyelni. Az ima a józanság állapota és ott megmutatkozik, hogy mi vagyok.

VI. Pál pápa Názáretről elmélkedve több feltételt említ, melyek nélkül nem juthatunk el Názáret lelkeségére a Szűzanya szemlélődő állapotára, ami a keresztény ember állapota. Többek között ezt mondja: „Itt, ebben az iskolában (Názáretet a keresztény élet iskolájának nevezi) valóban tisztán látjuk, miért kell megtartani a lelki fegyelmet, ha valaki az evangélium tanítását akarja követni és Krisztus tanítványa akar lenni.”

Meglepő, hogy az otthonnal kapcsolatban fegyelmet említ a pápa. Hiszen ha otthon vagyok, eleresztem magamat, ha meg nem vagyok otthon, összeszedem magamat. A regulát, a fegyelmet elfojtásnak gondoljuk. Nem így van. A két egyesült sejt az anya méhében azonnal törvények millióinak engedelmeskedik. Így bontakozik ki az élet. Pontosan egyfajta értelmes rendhez való igazodás hozza létre az otthon nyugalmát.

A názáreti háznak is megvolt a maga ősi fegyelme. A korabeli vallásos, egyszerű zsidók családi életének alapstruktúrája az imádság, a közös élet, a munkanapok hosszú sora volt, amit a szombat szakított meg a maga ragyogásával. Ezek nélkül nincsen otthon. Ha valaki egy közösségben, egy otthonban úgy találja, hogy nem érzi jól magát, mert igazodni kell egy rendhez, az tulajdonképpen önszeretetét nevezi otthonnak.

A lelki fegyelem tapintatot is jelent, annyit jelent, mint megélni a szeretethimnuszot. Szent Pál különböző neveket ad a szeretetnek. Szeretet például a türelem: „A szeretet mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel” (1Kor 13,7). Ez a lelki fegyelem. Higgyétek el, hogy Máriának és Józsefnek is volt mit elviselnie!

A lelki fegyelem iskolája nevelte szemlélődővé őseinket is. Ismerem magyar katolikus falvakat és családokat, ahol ilyen szemlélődő emberek éltek. Egy-egy szombat vagy vasárnap délután hosszasan ültek az udvaron, nem szóltak egymáshoz, de tudom, hogy Istennél járt a lelkük, mert arról árulkodott egy-egy mondatfoszlány, egy-egy sóhajtás. S amikor följöttek a csillagok, arról beszéltek, hogy Isten a Teremtő és kis unokáikat is erre tanították. Olyan papokat is ismerem, akik állandóan ebben a lelki fegyelemben éltek.

VI. Pált, a nagy pápát is elfogta a vágy a názáreti életállapot után. Ezért mondta: „Ő mily szívesen óhajtánánk visszatérni saját gyermekkorunkhoz és magunkat ismét rábízni erre az alázatos és egy-

szersmind fölséges názáreti iskolára, a lelki fegyelem iskolájára! Mily tüzes vággyal igyekeznénk magunkban újra felébreszteni a törekvést, hogy Mária mellett az igazi élettudományt megszerezzük és az isteni igazságokat belássuk! De itt csak zarándokok vagyunk és le kell mondanunk vágyunkról, hogy ebben a házban folytassuk az evangélium megismerésére eléggé soha nem tökéletesíthető tanulást.”

Alakíts minket Isten szent templomává!

Boldog Duns Scotus János teológiai szemlélete tette lehetővé, hogy azt az alapvető keresztény hitmozzanatot, miszerint a Boldogságos Szent Szűz léte első pillanatától kezdve mentes volt az eredeti bűntől, dogmaként fogadja el az Egyház. Boldog János szerint Isten első gondolata a teremtett világról a megtestesült Ige, Jézus Krisztus. Ahhoz, hogy a megtestesülés megvalósulhasson, Isten ugyanabban az elhatározásban, amelyben az Ige megtestesülését akarta, öröktől fogva kiválasztotta Máriát Fia édesanyjává. Mária ezért a teremtés isteni művéhez tartozik. Amennyiben pedig a krisztusi megváltás átfog minden embert, aki Ádám ivadéka, annyiban Isten Jézus Krisztus kereszthalálának érdeméért a Szent Szület eleve megóvta minden bűntől.

* * *

A Kisebb Testvérek rendje december 8-án a következő szép imával ajánlja magát a Szeplőtelen Istenanya oltalmába:

„Üdvözlégy, Nagyasszonyunk, Szentséges Királynőnk, Istennek Szülőanyja, mindenkor Szűz Mária! Téged a fölséges mennyei Atya szeretetével kitüntetett, Szent Fiával és a vigasztaló Szentlélekkel megszentelt és örökre elárasztott minden áldással és kegyelemmel.

Tekints ránk, a szeráfi család tagjaira, akik a mai napon Szent Ferenc atyánk és rendünk többi szentjeinek példájára a te oltalmadba ajánljuk magunkat. Védelmezz és segíts bennünket, hogy mindig az erények és az evangéliumi tanácsok útján járjunk és hűségesen kövessük szent Fiadat, Jézus Krisztust.

Angyali karoknál is fönségesebb Nagyasszonyunk, Isten dicsőséges Anyja, kérünk téged, alakíts minket is Isten szent templomává! Szívünket áraszd el mennyei kegyelmeddel, tedd ragyogóvá bölcses-

séged aranyával, szilárdítsd meg erős hatalmaddal és ékesítsd fel erényeid drágaköveivel!

Békességünk áldott olajága, áraszd ránk irgalmasságod gyógyító olaját, és bűneink szennyétől szabadíts meg, hogy méltók lehessünk fölemeltetni a mennyei dicsőségbe, és ott a szentekkel együtt nekünk is részünk legyen az örök boldogságban. Adja meg ezt nekünk Jézus Krisztus, a te Fiad, aki téged az anyagi karok fölé magasztalt, az örök dicsőség királynői koronájával fölékesített és az örök világosság trónjára helyezett. Övé legyen minden dicsőség, tisztelet és hódolat mindörökkön-örökké! Amen.”

A szeretet

Teréz anya

Ne gondoljátok, hogy a szeretetnek rendkívülinek kell lennie ahhoz, hogy valódi legyen. Isten iránti szeretetünknek elsősorban tartósnak kell lennie. A lámpás azért ég, mert folyamatosan szívja magába az olajcseppeket. Ha ezek a cseppek már nem táplálják a lámpát, kialszik a fény, és a Vőlegény joggal mondhatja: Nem ismerlek benneteket.

Melyek azok az olajcseppek, amelyek a mi lámpásunkat táplálják? A mindennapok kis eseményei. A hűség, a pontosság, két barátságos szó, a másokkal való törődés, az a mód, ahogy hallgatunk, látunk, beszélünk és cselekszünk. Ne a távoli országokban keressétek Jézust! Nem ott találtok rá! Bennetek van! Adjatok táplálékot lámpástok fényének és mindig látni fogjátok Őt!

Kérjük a Boldogságos Szűz Máriát, hogy tegye szívünket olyan jószágossá és alázatossá, amilyen az Ő Fiának a Szíve! A Szűzanya Szívéből és Szívében alakult ki Jézus Szíve. Alázatot akkor tanulunk, ha a megaláztatást örömmel fogadjuk. Mi nagyobb célokra vagyunk teremtve, miért kellene olyan dolgokhoz leereszkednünk, ami tönkreteszi szívünk szépségét?

Szűz Mária a mi örömünk oka, mert ő ajándékozta nekünk Jézust. Mi is lehetünk mások örömének oka, ha megajándékozunk őket Jézussal. Ma az emberek jobban éhezik Jézust, mint valaha. Ő az egyetlen lehetőség, ha valóban békét akarunk ebben a világban.

Mentsd meg lelküket a tisztítóútz kínjától!

Uram, Jézus! Drágalátos Szent Véred által kérlek, amit halálfélelemedben ontottál az Olajfák hegyén: mentsd meg a Benned hívők lelkét a fájdalmas tisztítóútz minden kínjától, különösen azokat, akikre senki sem gondol, és vidd őket dicsőséged helyére, hogy mindörökké Téged dicsérjenek és dicsőítsenek!

Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus! Drágalátos Szent Véred által kérlek, amit kegyetlen megostorozásod alatt ontottál: mentsd meg a hívők lelkét, különösen azokét, akik a legközelebb állnak szabadulásukhoz, és vidd őket a Te szent színed látására, hogy mindörökké Téged dicsérjenek és dicsőítsenek!

Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus! Drágalátos szent Véred által kérlek, amit fájdalmas töviskoronád miatt ontottál: mentsd meg a keresztények lelkét a tisztítóútzból, különösen azokat, akiknek még sok éven át kellene szenvedniük, és vidd őket a választottak közösségébe, hogy mindörökké Téged dicsérjenek s dicsőítsenek!

Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus! Drágalátos Szent Véred által kérlek, amit kínos keresztre feszítésed alatt ontottál: mentsd meg a megholtak lelkét, mindenekelőtt apám, anyám, testvéreim, rokonaim és jótevőim lelkét, és vidd őket az örök boldogságba, hogy mindörökké Téged dicsérjenek és dicsőítsenek!

Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus! Drágalátos Szent Véred által kérlek, ami oldalsebedből csordult ki: mentsd meg a lelkeket a tisztítóhelyről, különösen azokat, akik életükben hűségesen szolgálták Szent Édesanyádat, és vidd őket örök dicsőségedbe, hogy mindörökké Téged dicsérjenek és dicsőítsenek!

Miatyánk... Üdvözlégy...

(Imprimatur: Freiburg, 1901.)

* * *

„Ó, ha az emberek tudnák, hogy a szenvedő lelkeknek milyen hatalma van Isten Szíve fölött és mily kegyelmeket lehet kapni közbenjárásukra, akkor nem lennének oly elhagyottak!

Sokat kell értük imádkozni, hogy ők is sokat imádkozzanak értünk.”

Vianney Szent János

Készüljünk az Úr fogadására!

Mikor a természetben a sötétség győzedelmeskedni látszik a világosság felett, és a novemberi ködre eljön a decemberi fagyos világ, az Anyaszentegyház a sötétségben a világosság felé vezet lépéseinket, és a halál árnyékában sínylődőknek, az élet reménységét ragyogtatja fel. Ez annak a négy hétnek belső tartalma, mellyel a legkedvesebb ünnepre: karácsonyra készít fel minket Egyház-anyánk.

Feledhetetlenül szépek a hajnali misék. Komolyságra, magunkba szállásra késztet az advent viola színe, a téli évszakos böjtnék komoly tanítása. De mentől jobban közeledik a várva-várt ünnep, Egyház-anyánk lelkéből annál melegebben fakad az imádság, annál tisztábban tör fel a vágy.

A ma adventje az örök Úrjövet. Az ember égre vágyódása találkozik az Úr földre szállásával. A megváltó Úr Krisztus leszáll az oltárra: ez az Ő örök jövedele – és az utána sóvárgó ember találkozik Vele a szentáldozásban, ez a mi örök karácsonyunk.

Rorate coeli – harmatozzatok egek!

De nem elég a pusztá vágy, készülnünk is kell az Úr befogadására! Keresztelő Szent János bűnbánatra, belső átalakulásra szólít minket. Készítsétek elő az Úr útját!

A vágy és a lelket átváltoztató bűnbánat után az Istennel való egyesülés boldogságát hozza el közénk a Boldogságos Szent Szűz. Ő lett a mi egész életünk megváltóztatója. Anya lett a Szűz és hordozta az Atya váltságát a világ megváltásáért. Adventben már az áldott kilenc hónap utolsó napjaiban vagyunk. Most még egy az Édesanya Gyermekével. Hogy várta a Szűzanya, hogy megláthassa Jézusát, hogy gyöngé testét pólyába takarhassa!

Igy van meg a mi szívünkben is – még a szentáldozás bizonyosságot adó drága perceiben is – az örök sóvárgás. Olyan az ember lelke, mint az üres trón. Azután jön az Úr a Szent Kenyérben és elfoglalja helyét lelkünk trónusán. Ez nem ábránd! Ez valóság. Testünkké válik a Kenyér, Krisztus misztikus Testének tagja lesz. Látjuk Őt, amint fehér fátyol takarja el isteni lényét. Vágyódunk leplezetlen színre látására, de még sokat kell tisztulnunk ahhoz, hogy egykor Szent Arcába tekinthessünk és kiálljuk isteni ragyogását.

(Szunyogh Xavér Ferenc: A kis Jézus elé, 1941.)

II. János Pál pápa levele a gyermekekhez

Kedves Gyermekek! A karácsony egy Gyermekeknek egy Újszülöttnak az ünnepe. Ezért a ti ünnepetek is! Türelmetlenül várjátok és örömmel készültök rá, míg számláljátok a napokat és órákat; hogy mennyi van még hátra a betlehemi szent éjszakáig.

Karácsony körül ti is elmentek a jászolhoz, hogy meglátogassátok a szalmára fektetett Gyermecket, Édesanyját és Szent Józsefet. A Szentcsalád körében saját családokra gondoltok. Édesanyátokra, aki a világra hozott titeket és édesapátokra.

Miközben levelet írok nektek, én is visszagondolok arra az időre, amikor még olyan gyermek voltam, mint ti. Én is átéltem karácsony örömteljes hangulatát, és amikor felragyogott a betlehemi csillag, társaimmal együtt a jászolhoz siettem, hogy újra lássam azt, ami kétezer évvel ezelőtt Palesztinában történt. Mi gyermekek akkoriban énekelve fejeztük ki örömünket.

A Jézus születését követő napok is ünnepnapok, bizonyára ti is ismeritek az Ő születéséhez kapcsolódó eseményeket: ismeritek Jézus gyermekségének történetét.

Ez a Gyermekek, aki éppen megszületett, felnőve az isteni Igazság tanítójaként rendkívüli szeretetet tanúsít a gyermekek iránt: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a gyermekek és ne tartsátok vissza őket, mert ilyeneké az Isten országa” (Mk 10,14), mondja tanítványainak és más alkalommal hozzáfűzi: „ha meg nem változtok és olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába” (Mt 18,3). Mit is jelent ez valójában? Nem mást, mint hogy a gyermekben van valami, ami nem hiányozhat abból az emberből, aki be akar jutni a mennyek országába. A mennyország azoké, akiket úgy eltölt a bizalom, a ráhagyatkozás, a jóság, a tisztaság az egyszerűség, mint a gyermekeket.

És éppen ez a karácsonyi üzenet lényege. „Az Ige testté lett és közöttünk lakott” (Jn 1,14), és „akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek” (Jn 1,12).

Kedves gyermekek, ti szüleitek fiai és leányai vagytok, de Isten azt akarja, hogy kegyelme révén mindannyian az Ő fogadott gyermekei legyünk. Ebben van a karácsonyi öröm igazi forrása, örvendeztek az „istengyermekség evangéliumának”!

Felejthetetlen ünnep a Jézussal való találkozás az első szentáldozásban, melyre úgy emlékszünk vissza, mint életünk legszebb napjára. A gyermekek ünnepélyes keretek között járulnak a szentáldozáshoz s ettől kezdve meghívásuk van arra, hogy a lehető leggyakrabban vegyék magukhoz és így bensőséges barátságban maradjanak Jézussal. A katolikus családokban az első áldozás nagy családi ünnep.

Az Egyház történetében sok gyermeknek adott hősies lelkierőt az Oltáriszentség iránti szeretet, mint Szent Ágnes és Szent Ágota vértanúnak, valamint Szent Tarziciusnak, aki inkább az életét adta oda, mint hogy elárulja Jézust, akit a kenyér színében vitt magával.

Az évszázadok folyamán egészen napjainkig mindig voltak az Egyház szentjei között gyermekek. Az evangélium megörökítette, hogy Jézus mily különös bizalommal fordul a gyermekek felé, és Édesanyja, a Boldogságos Szűz Mária is kimutatta anyai figyelmét a kicsik iránt. Gondoljatok csak a lourdes-i Szent Bernadette-re, a la salette-i gyermekekre, századunkban pedig a fatimai Lúciára, Ferencre és Jácintára!

Jézus és Édesanyja gyakran választanak ki gyermekeket, hogy olyan feladatokat bízzanak rájuk, melyek nagy jelentőségűek az Egyház és az emberiség életében. Én csak néhányat említettem közülük, de mily sokan vannak még rajtuk kívül, akikkel az emberiség Megváltója mintha megosztaná gondjait! Mennyire számít imádságaikra! Mekkora hatalma van a gyermekek imájának! A felnőttek is tanulhatnak tőlük, mert egyszerű és feltétlen bizalommal imádkozni annyit jelent, hogy az ember úgy imádkozik, ahogy csak a gyermekek tudnak.

Éppen ezért szeretném imádságotokba ajánlani, kedves kis barátaim, saját családokat és a világ összes családjának gondjait. A pápa nagyon számít imátokra! Imádkozzatok velem együtt sokat azért, hogy az egész emberiség Isten családjává váljék és békében élhessen! Mert napjainkban is sokan esnek a gyűlölet áldozatául a Föld különböző részein dúló háborúban. Ezért kérlek benneteket, kedves gyermekek, hogy különösen imádkozzatok a békéért!

Levelem végén a zsoltár szavaira emlékeztetlek benneteket:

Dicsérjétek, gyermekek az Urat! Dicsérjétek az Úr Nevét!
Legyen áldott az Úr Neve most és mindörökké!
Napkelettől napnyugatig dicsértessék az Úr Neve!

(vö. Zs 113,1-3)

Az ember mindenekelőtt az életével dicsőítheti Istent. Betlehem éjszakáján sok ország gyermekei tekintenek hittel az újszülött Gyermekre és átéli Karácsony nagy örömét, dalaikkal dicsőítik az Úr Nevét. Így árad szét az egész Földön karácsony titka. Gyöngéd, megható szavak csendülnek föl ilyenkor minden nyelven, örömének hangzik fel az egész Földön és egyesül az angyalok énekével, mely a betlehemi jászol fölött hirdeti Isten dicsőségét:

„Dicsőség a magasságban Istennek,
és békesség a Földön Isten kedveltjeinek” (Lk 2,14)!

Isten szeretett Fia újszülött Gyermekként jön közénk. Az Ő közelében minden gyermek magán érzi a mennyei Atya szeretetteljes pillantását és örül, hogy Isten szereti őket.

Isten szeret titeket, kedves gyermekek! És ez a szeretet éppen rajtatok keresztül terjedhet tovább egész környezetetekre, sőt az egész világra. Így jut el a szeretet mindazokhoz, akiknek különös szükségük van rá, főként a szenvedőkhöz és az elhagyottakhoz. Van-e nagyobb öröm annál, amit a szeretet vált ki? Van-e nagyobb öröm annál, amit Te, Jézus, karácsonykor az emberek és főként a gyermekek szívébe viszel?

Emeld föl kezed, isteni Gyermekek,
és áldd meg kis barátaidat,
áldd meg a Föld minden gyermekét! (1994)

Pásztorok

Szalézi Szent Ferenc

Sokan tartózkodtak annakidején Betlehembben, de mennyire figyelmreméltó, hogy közülük először csak az egyszerű pásztorok keresték fel Urunkat. Csak utánuk jöttek a királyi mágusok, akik nagy utat tettek meg, hogy a jászolban fekvő új Királyt imádják és hódoljanak előtte. Az örvendetes születés hírét vivő angyalok csodálatos útmutatást adtak a pásztoroknak: „Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve” (Lk. 2,8-10). Istenem, milyen útmutatás ez az Úr felismerésére! A pásztorok mily egyszerűségére vall, hogy minden ellenvetés nélkül elhitték, amit nekik hírül adtak. Sokkal hihetőbb lett volna, ha az angyalok ezt mondják: „Menjetek, a gyermeket elefántcsonttrónon,

mennyei udvartartással körülvéve találjátok”. De az angyalok megmondták, hogy milyen királyi jelekről ismerik fel a Megváltót: jászolban fekszik állatok között és pólyába van takarva.

Mit gondoltok, miért mentek az angyalok a pásztorokhoz és nem másokhoz Betlehemben? Azért, mert a mi Urunk a pásztorok Királyaként (1 Pt 5,4) jött el és övéit részesítette előnyben.

Dehát mit is jelképeznek a pásztorok? Egyesek azt tartják, hogy az Egyház pásztorait, a püspököket, a rendfőnököket, a plébánosokat és a lelkipásztorokat jelképezik. Így gondolják részben az egyházatyák, minthogy nekik behatóbban elmondja titkait az Úr, mert küldetésük szerint nekik kell azokat a rájuk bízott lelkekkel közölni...

Egyet mégis vegyetek figyelembe! Csak a nyájuk felett őrködő pásztorok részesültek abban a megtiszteltetésben és kegyelemben, hogy meghallják a mi Urunk születésének örvendetes hírét!

A Szeplőtelen Szűz új otthona Budapest felett

Regőczy István, az Isten vándora

Kisboldogasszony napján, szeptember 8-án ünnepeltük a Kút völgyi Engesztelő Mária Kegykápolna búcsúnapját és a zarándokház felszentelését. A „Táborhegyen” nevű, új zarándokcentrum ormán kapott méltó, új helyet Szűz Mária szobra, Szent István koronájával a feje felett, mely Magyarország 1100 éves jubileumi évfordulójára lett a kápolna előtt felállítva. A magyarságnak lesz egy engesztelő centruma a Svábhegyen, ahol éjjel-nappal fel lehet keresni a Szent-ségi Jézust főként ifjúságunkért, a magyarok jövőjéért könyörögve.

Az ünnepi misére igyekezve útközben váratlanul elénk kanyarodott a már ismert „üvegekápolnájában” a Magyarok Nagyasszonya zarándokszobor. A hívekkel együtt énekszóval vittük be kedves vendégünket a Mária-cenákulum nagytermébe. A szentmisén legalább ezer zarándok vette körül a koncelebráló atyákat.

Belgiumból érkezett legjobb hűséges barátom, Frans atya végezte a szentelési szertartást. A zarándokok Mária-énekekkel rózsafüzér imádsággal kedveskedtek Kisboldogasszonyunknak születése napján, míg búcsúzóul egy órákor útjára nem bocsátottuk virágokkal elhalmozva a Magyarok Nagyasszonya mosolygós zarándokszobrát.

Akathiszt* a legszentebb Istenszülő Szűz Máriához

VIII. konták

Különös születést látván, emeljük a mennyeiekhez elménket,
és különítsük el magunkat a világtól,
mert a Magasságbeli azért jelent meg a földön mint alázatos ember,
hogy a magasságba vonzzon minket,
kik neki énekeljük: Alleluja...

VIII. ikosz

Egészen alant volt a leírhatatlan Ige,
de azért a magasságot semmiképpen sem hagyta el,
mert alászállása isteni, nemtávozása pedig helyben történő volt,
és Istentől foganó Szűztől született,
ki ilyeneket hall:

Üdvözlégy, a Befogadhatatlan befogadója,
üdvözlégy, tisztaságos titok megnyitója;
üdvözlégy, kiről a hitetlenek kételkedés között hallanak;
üdvözlégy, hívők biztos dicsekvése!

Üdvözlégy, szent trónusa annak, kit a kerubok hordoznak;
üdvözlégy, szent hajléka annak, kit szeráfok környeznek;
üdvözlégy, ki az ellentéteket kiegyenlíted;
üdvözlégy, ki a szüzességet a szüléssel egybekötöted!

Üdvözlégy, mert általad lerontatott az eredeti bűn,
üdvözlégy, mert általad megnyílt a paradicsom;
üdvözlégy, Krisztus országának kulcsa;
üdvözlégy, örökkévaló javak reménysége!

Üdvözlégy, Istennek szeplőtelen Jegyese!

* A bizánci liturgia himnusza, melynek éneklése alatt nem szabad ülni.
Ismeretlen költő dicsérő éneke a VI. századból.

Mária-kegyhelyek

Mátraverebély – Szentkút

A Zagyva partján, a Hatvan – Salgótarján vasútvonal mentén fekszik Mátraverebély. A falutól északra, a Cserhát egyik szép völgyében található a Szentkút, hazánk egyik legrégebb és ma is leglátogatottabb búcsújáró helye. A történeti hagyomány szerint ezen a tájon harcolt Szent László király 1090 körül az országba betört moldvai kúnokkal. A csata hevében a király egyedül maradt. Üldözői elől menekülve átugratott egy mély vízmosáson, és a legenda szerint lova patája nyomán forrás fakadt a sziklából. Ennek a Szent László ugratása nevű forrásnak és a közelében lévő forrásoknak évszázadok óta gyógyító erőt tulajdonítanak.

Mátraverebély templomának már a XIV. században voltak búcsú-kiváltságai, az oda zarándokló búcsúsok minden bizonnyal fölkeresték a falutól néhány km-re az erdő mélyén rejtőző Szentkutat is. A hely tiszteletét teljes bizonyossággal a XVII. század közepétől tudjuk nyomon követni. Ebből az időből maradt ránk az első csoda története. Egy mátraverebélyi pásztor néma fiának az erdőben megjelent Szűz Mária. A fiú a Szűzanya tanácsára ivott a közeli, lópatá alakú forrásból, ekkor néma nyelve megoldódott, beszélni kezdett, Szűz Mária közbenjárására meggyógyult. A csoda hírére egyre többen zarándokoltak a forráshoz, és az első csodát újabb és újabb gyógyulások követték. A forrás mellett kápolnát építettek. A XVII. század második felében – még a török hódoltság alatt – füleki, gyöngösi és szécsényi ferences atyák vezettek ide zarándoklatokat, és először mint remeték gondozták a kegyhelyet. A mai kegytemplom és a mellette lévő kolostor a XVIII. században épült, 1772-ben költöztek ide a ferencesek.

A barokk templom főoltára fölött van a kegyszobor: ülő Boldogasszony, térdén az áldást osztó és országalmát tartó gyermek Jézussal. Mária bal kezében jogart tart, fejét és a kis Jézus fejét is korona

ékesíti. A festett faszobrokat öltöztetik. Érdekessége a kegyszobornak, hogy a Szűzanya fején valódi, fekete, emberi haj van. A szobor alkotója ismeretlen. Valószínűleg nem azonos a korábban itt tisztelt első kegyszoborral, amelyet a hagyomány szerint a csodás módon meggyógyult gyermek atyja faragott a Szűzanyának hálából.

A kegyhelyet a pápák az elmúlt századokban számos kiváltsággal halmozták el.

Századunkban, 1967-ben, VI. Pál pápa engedélyezte, hogy a papok – a nagy ünnepek és a vasárnapok kivételével – itt minden esetben a Magyarok Nagyasszonya szentmiséjét mondhatják el, a hívek pedig 1968 óta – az Apostoli Szentszék jóvoltából – évente kétszer nyerhetnek teljes búcsút. 1970-ben VI. Pál pápa basilica minor rangjára emelte a mátraverebély-szentkúti kegytemplomot, és a kegyhelynek megadta az ehhez tartozó kiváltságokat.

A templom mellett a búcsúsok adományaiból építették 1932-ben a lourdes-i barlangot. Az előtte lévő szabadtéri oltáron bemutatott szentmisén a zarándokok sokasága tud részt venni. A templom másik oldalán van a gyóntató udvar és a Szenvedő Krisztus kápolna. Ebben tartották valamikor a kegyhelyen meggyógyult betegek mankóit. A mankókat elégették ugyan, de a falba épített hátatáblák tanúsítják, hogy Szűz Mária mindig segítette és ma is segíti a bizalommal hozzá fordulókat.

A lourdes-i barlanggal szemben van a díszesen kialakított, sok csaphelyes Szentkút, a mögötte lévő domboldalon pedig a keresztút és az ennek utolsó stációja mellett 1933-ban épült Kálvária kápolna.

Mátraverebély-Szentkútnak sok búcsús ünnepe van. A Szűzanya ünnepeit Gyertyaszentelő Boldogasszonytól kezdve a Szeplőtelen Fogantatás ünnepéig bensőséges áhitattal ünneplik meg.

Hazánknak ezt a legnagyobb búcsújáró helyét évszázadok óta minden évben a hívek tízezrei keresik fel, a Szentkút ma sem veszítette el vonzó erejét. A múlt század első felében, amikor az elvilágiasodás és a vallásellenes gondolkozás már hazánkban is terjedni kezdett, így írt Mátraverebély-Szentkútról Jordánszky Elek, a tudós püspök a magyarországi Szűz Mária kegyhelyeket ismertető könyvében (1836-ban): „...akármint törekedjen a jelenkornak szelleme, erőt nem vehet mégis a magyar nemzetnek Máriához való ájtatosságán. Régi eleinknek nyomdokit követik ez időbeli keresztény hívek is, kik e jeles szent

helyre járnak, vagy Szent László király csodatételének emlékezetét, vagy a szent kútnak hasznát, vagy a régi, soha félbe nem szakított jó szokást szemük előtt hordozván, mindenben pedig az Isten Anyjához való szíves tisztelettől indíttatván...” Jordánszky Eleknek több mint 160 évvel ezelőtt leírt sorai ma is időszerűek és hozzánk is szólnak. Nekünk, mai keresztényeknek is követnünk kell „eleink nyomdokait”, és korunkban talán még nagyobb buzgósággal kell a Szentkúti Szűz Máriához fordulnunk. Kérjük a Magyarok Nagyasszonyát, kedves Édesanyánkat, hogy segítsen minket jobbra, buzgóbbá, méltóbb gyermekeivé lenni! Elkötelezett keresztény hitünkkel, őszinte Mária-tiszteletünkkel szolgáljuk legjobban hazánk jövőjét, hogy Magyarország újra keresztény országgá váljék.

K.D.

San Nicolas

Gladys Quiroga de Motta fiatalos, boldog nagymama volt a jelenések kezdetén. Két lányától volt két unokája akkor. Férje óriási darut kezel az egyik üzemben. Földszintes munkásházban laktak a város szélén, egész közel a hatalmas Paraná folyóhoz.

San Nicolas 110 000 lakosú kikötő város, jelentős fémpára mellett arról nevezetes, hogy itt írták alá 1842-ben Argentína állam alapító okmányait.

Gladys a hálószobájában volt éppen. A falon rózsafüzér függött, mely egyszerre fényleni kezdett... Nagyon megdöbbsent.

A következő napon, 1983. szeptember 25-én úgy érezte, hogy imádkoznia kell és leakasztotta a jelet adó rózsafüzért a falról. E napon látta először a Szent Szüzet. Felismerte, mert kék köpenyt viselt, a kis Jézust tartotta a karján és rózsafüzér volt a kezében. Sugárzó fénye és anyai tekintete boldoggá tette Gladyst. Egy másik világba, más dimenzióba került.

A Rózsafüzér Királynője ünnepén ezt írta naplójába: „Láttam őt és megkérdeztem, mit kíván tőlem. Akkor elmosódtak vonásai és helyette szentélyt láttam. Megértettem, hogy közöttünk akar lakni. A Szent Szűz nem beszélt, egy kép által adott választ.”

Gladys beszámolt a jelenésekről gyóntatójának P. Pereznek, aki a székesegyház plébánosa volt. Megilletődve fogadta a rendkívüli

történetet. Megegyeztek abban, hogy egyelőre nem beszélnek az eseményekről.

Október 13-án hallotta Gladys első ízben a boldogságos Szűz Mária szelíd hangját: „Hűséges voltál. Ne félj, jöjj hozzám! Kézen fogva járunk majd, és neked nagy utat kell megtenned.”

Október 17-én Gladys az érseki székhelyre, Rosario városába utazott, melyet a Rózsafüzér Királynője oltalma alatt alapítottak. Gladys betért egy imára a székesegyházba. Meghatottan látta, hogy az ott lévő szobor éppen olyan, mint amilyennek a jelenésben ő a Szűzanyát látta. „Becsuktam a szemem, és akkor megjelent előttem, mintha áldást adott volna: »Hallgasd meg szavaimat és add tovább! Mindig én leszek a te vezetőd.«” A Szent Szűz egy szentírási részre utalt. Gladys zavarba jött. Bibliája volt ugyan, de nehezen találta meg az említett helyet:

„Nem övezi majd fal Jeruzsálemet a benne lakó emberek és állatok sokasága miatt. Ezt mondja az Úr: Magam leszek a tüzes fal körülötte és én leszek dicsősége” (Zak 2,7-8).

Ez az első fontos közlés az üzenetben.

Szűz Mária meg akarja szentelni a mi elvilágiasodott lelkünket: új Jeruzsálemmé akarja tenni. Ő maga, aki rendkívüli kegyelmeket hordoz, a jelkép és a kiindulópont. Mindenkire ki akarja árasztani kegyelmét és Krisztussal való egységét.

San Nicolas felszólítás, hogy újítsuk meg ezt a szövetséget imával, önmagunk átadásával és mindazzal, amit az Úr azoknak ad, akik kérik Tőle.

November 15-én kapott Gladys első ízben üzenetet Jézustól: „Én vagyok a Magvető. Nagy lesz az aratás!” Jézus röviden és tekintélylyel beszélt. Attól fogva szinte minden hónapban adott Gladysnak üzenetet, összesen hetvennyolcat.

November 19-én így szólt a Szent Szűz: „Te híd vagy az egységhez. Add tovább szavaimat, mert sok a vak, aki nem akar látni és sok a süket, aki nem akar hallani. Ne félj! A mennyben van a te örökséged.”

November 24-én késő este Gladys kiment a Szűzanya által kijelölt helyre, ahol a szentélynek kellett épülnie. Hatalmas fényugarat látott, amely ott szinte befűródött a földbe.

November 27-én P. Perez tudomására jutott, hogy a XIII. Leó pápa által 1884-ben megáldott és Rómából Argentínába küldött

Szűz Mária szobor a székesegyház harangtornyába került, miután szállítás közben leesett és letört a keze. Elvitte oda Gladyst, hogy megtekintsék. Az asszony megdöbbenően állt a szobor előtt, amely pontosan a jelenésben látottak mása volt, csak a ragyogás hiányzott róla... és nem volt keze meg rózsafüzére. A Szent Szűz megjelent neki a szobor előtt és így szólt: „A feledés homályába kerültem, de újból életre keltem. Állítsátok helyre szobromat úgy, ahogy engem látsz! Újból a Paraná partján szeretnék állni! Ne lankadj! Dicsőség a Magasságbelinek!”

Egy év múlva Salvador Castagna lett San Nicolas püspöke.

Gladys abban az évben megkapta Jézus Krisztus sebeit és szenvedését, mint egykor Szent Ferenc. Egyik nagypénteken az orvosok még azt is meg tudták figyelni, hogy miképpen újultak ki a sebek.

1984. november 16-án Gladys égi felszólítást kapott harminc napos böjt tartására, ami szinte felölelte az egész adventi időt.

A püspök 1985-ben vizsgálóbizottságot hívott össze, amely 1986. október 25-én kiadta az első és igen óvatos jelentést, az események gyümölcsei jók: a hit fellendülése, bűnbánat, megtérés.

Castagna püspök számára a kivizsgálás hitbeli és lelkipásztori feladatot jelentett.

Azt vallotta, hogy a püspököknek kell a látnokot és a népet a helyes úton vezetnie, és segíteni kell őket az imában és a megtérés útján, segíteni kell nekik, hogy a jelenésben kapott lelki érintés által a katolikus hit teljességére jussanak. Amennyiben a jelenés ténye nem nyilvánvaló, esetleg csak a képzelet játéka, akkor helyes tanácsokkal, a lelkiismeret megvilágosításával kell rádöbbeneni az érintetteket tévedésükre, de sohasem parancssal vagy tilalommal. Ha azonban a jelenés Istentől van, az ki fog derülni és bőséges gyümölcsöt fog hozni.

Igy történt San Nicolasban is. Castagna püspök maga vezette minden hónap 25-én a Szűzanya tiszteletére a rendezett, nagy sokaságból álló körmenetet. Ő mutatta be az ünnepi szentmisét és prédikált népnek a Szűzanya jóságáról. A nép hite és nagylelkűsége pedig minden vonatkozásban növekedett.

1986. szeptember 25-én a püspök lerakta a szentély alapkövét. 1987-ben II. János Pál pápa Argentínába látogatott. Castagna püspök beszámolt neki a jelenésekről. A pápa San Nicolas felett átre-

pülve megkérte a pilótát, repüljön olyan alacsonyan, hogy megfigyelhesse az épülő szentélyt.

A Gladysnak adott üzenetek 1990. február 11-én a Szűzanya lourdes-i jelenése évfordulóján értek véget. Az utolsó üzenetek öröme, de mindenekelőtt önmagunk felajánlására szólítottak fel.

Az üzenetek a szövetségláda titkára utalnak, amiről a jelenések könyve szól. Szűz Mária mint Napba öltözött Asszony, a Messiás Anyja és mint Isten Szentélye mutatkozik.

Szűz Máriában beteljesedett a szövetség, amikor tőle született a Földre az Isten Fia.

Laurentin atya leírja könyvében, hogy az üzenetek szerint ez a szövetség napjainkban mintha megtört volna. A fiatalság nem ismeri az Igazságot. Terjed a fertőzés: a mértéktelenség, a szexuális szabadosság, a kábítószeres, az erőszak, a kapzsiság és a hatalomvágy.

Szűz Mária három jelét adta a szövetség megújításának: a megtalált és helyreállított szobrot, a szentélyt, amely a gazdasági válság ellenére elkészült és egy érmet, amelynek elkészítését 1984. decemberében kérte Gladystól.

A Csodásérem, Lourdes és Fatima üzenetének folytatásaképpen San Nicolasban a Szűzanya ismét felszólít arra, hogy térjünk vissza a hithez, hogy véget érjen a mai nagy lelki válság, amelyben a Sátán fondorlatai miatt került az emberiség.

„Az ellenség ma már le van győzve. Utolsó lehetőségeként az emberi gyengeséget állítja szolgálatába. De én meg fogom törni. Már bele is kezdtem, és a világnak meg kell tudnia: Krisztus Anyja diadalt fog aratni a Sátán felett, mert Fiának alázatos szolgálói körülötte gyülekeznek.”

„Imádkozzatok az én szeretett fiamért, aki testestül-lelkestül Szűz Máriához, Krisztus Anyjához tartozik. II. János Pál pápa azon az úton halad, amelyen saját keresztyét hordozva viszi el minden néphez Krisztus békéjét.”

Szűz Mária forrást is ígért. 1991-ben kutat ástak azon a helyen, ahol a mennyei fény sugar a földbe hatolt. A templom kriptájában most bővizű kút van, melynek vize rózsailatot áraszt.

Szűz Mária, a mi Édesanyánk megtérésünk eszközéül a rózsafüzért ajánlja, hogy újból Istenre találjunk, az Ő kegyelmével megtérjünk és bűnbánatot tartsunk. Térjünk vissza a forráshoz, Isten Szavá-

hoz, az Oltáriszentséghez, nyissuk meg lelkünket a Szentlélek előtt és ne hagyjuk figyelmen kívül a keresztet!

Argentínában sok ezer imacsoport alakult. Tagjai az üzenetek szerint élnek és a kegyelmek bőséges gyümölcseit kapják. A püspök kívánsága, hogy az imacsoportok sokasodjanak.

Vajon csak Argentínának szól ez az üzenet?

Adventi esküvő

Kedves meglepetést hozott a postás, esküvői meghívót. Sietve indultunk a templomba, hogy együtt örüljünk a násznéppel. Ünnepi dallamok csendültek, míg a fiatal pár bevonult, és őket látva adventi várakozással, ünnepi jókívánsággal telt meg a szívünk.

A lelkész ihletett szavakkal fogadta őket. Szent Pál üzenetét idézte és nyújtotta át nászajándékkul. Kérte, hogy fogadják szívesen és ne feledjék el soha, hiszen oly egyszerű, oly rövid, mindössze két szó az egész: „Isten közel.” Igen. Mindaddig közel, míg meg nem feledkeznek Róla és el nem vetik. Közel, mert meg akarja velük osztani napjaikat, örömeiket, bánatukat. Közel, mert meg akarja áldani őket.

Ezután következett a Háromságos Istennek fogadott ünnepélyes eskü. Szívünkben dédelgettük a fiatal párt és azt kívántuk, hogy mindvégig Istennel járják közös utukat.

A magasztos szavakat követő tiszteletteljes csendben úgy találtuk, hogy valóban Isten közelsége tölti be a szent helyet.

Boldog meglepedettség, a teljesség érzése tette felemelővé a hangulatot. Magunkban azt fontolgattuk, mit tehetnénk hozzá ehhez az útravalóhoz, mit is mondhatnánk ezen felül a fiatal párnak?

És akkor örökszép köszöntés hangzott fel az orgonán: Ave Maria...

* * *

A boldogságos Szűz Mária öröme
töltse be kedves olvasóink lelkét
a karácsonyi jászolnál, Jézus születése napján,
és kísérje Isten fenséges áldása életüket az új esztendőben!

A szerkesztő

Istent megillető tisztelet

A szentmiséről beszélgetve Vicka, az egyik látnok elmondta a zarándokoknak Medjugorjében a Szűzanya kérését, hogy a szentmisen és különösen az átváltoztatás, majd a Szent Test és Szent Vér felmutatása alatt térdeljenek le a hívők. A Szűzanya azt kérte, hogy a szentáldozás után, ha lehetséges, legalább tíz percen át térden állva imádkozzunk, mert Jézus olyankor különleges módon van jelen bennünk. Olyankor semmi mással nem kellene foglalkoznunk, csak imádkoznunk! Egyes helyeken a hívek az egész mise alatt ülve maradnak, és alighogy véget ér a szentmise, beszélgetni kezdenek egymással. Igen, egymással és nem Jézussal, pedig az a rendkívül értékes idő, amikor Jézus személyesen látogat meg minket, szent lehetőség arra, hogy az Ő Szent Teste és Szent Vére meggyógyítsa szívünk keménységét és betöltse ürességét. (Emmanuelle nővér feljegyzéseiből.)

Nagyon megszívlelhetnénk a Szűzanyának ezt a figyelmeztetését, ami teljes mértékben megegyezik a katolikus Egyház katekizmusának tanításával:

Az Eucharisztia legméltóságosabb szentségében „igazán, valóságosan és lényegileg jelen van a mi Urunk, Jézus Krisztus lelkével és istenségével együtt az ő teste és vére, s következésképpen az egész Krisztus.” (1374)

„Krisztus eucharisztikus jelenléte az átváltoztatás pillanatában kezdődik és addig tart, ameddig az eucharisztikus színek megmaradnak.” (1377) (A szentáldozás után kb. tíz percig.)

„Krisztusnak a kenyér és a bor színe alatti valóságos jelenlétébe vetett hitünket többek között térdhajtással fejezzük ki.” (1378)

Az Istent megillető tisztelet módjáról gyönyörű leírást nyújt Szent János apostol a Jelenések könyvében (4-6): „A négy élőlény (a négy kerub) éjjel nappal szüntelenül kiáltotta: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van és aki eljövendő! ... Amint a Bárány átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt. Hárfája és tömjénnel telt arany csészéje volt mindegyiknek: ezek a szentek imádságai. Új éneket énekeltek. »Méltó vagy (Urunk), hogy átvedd a könyvet és feltörd pecséteit (Isten rendelésének örök titkait). Hiszen megöltek, de véreddel népet váltottál meg Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és

nemzetből... Méltó a Bárány, akit megöltek, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás.« ... A négy élőlény ráfelelte: Amen. A huszonnégy vén (az egész megváltott emberiség) pedig arcra borult és imádta (az örökön élőket).”

Mennyei Édesanyánk szent állhatatossággal és türelemmel ismétli imádságra és megtérésre való felszólítását éveken keresztül Medjugorjában és az egész világon, hogy megszeressük az imát és közeledjünk Istenhez.

Medjugorjában, 1998. június 25-én, a jelenések 17. évfordulóján adta a következő üzenetet a Béke Királynője, a szent reménység Anyja:

„Drága gyermekek, ma azt szeretném megköszönni, hogy üzenetem szerint éltek. Anyai áldásommal megáldalak és Fiam, Jézus elé viszlek benneteket. Köszönöm, hogy követtétek hívásomat!”

Ezek az egyszerű, kedves köszönő szavak rendkívüli figyelmet érdemelnek! Ez talán az első jele annak, hogy a Szűzanya ismer olyan embereket a földkerekségen, akik megszívlelik felszólítását, hogy vannak olyan emberek, akik miatt Isten irgalmas lehet Szodoma városához!

Dicsőség az Úrnak!

Csak a rózsafüzért tudtam mondani

Testvéreim! Isten irgalmasságáról szeretnék előttetek tanúságot tenni. Munkás családban születtem. Már igen fiatalon, tizenegyéves koromban kezdtem elszökösni otthonról szüleim nézeteltérései miatt és azért is, mert nem éreztem, hogy szívesen látnak otthon. Szüleim szerettek engem, de nem tudták, miképpen adják át ezt a szeretetet, mert már nagyon távol álltak egymástól. Apám börtönviselt ember volt. Tizenkét-tizenhárom éves koromban egyszer próbára akartam tenni őket és ezért igen erős gyógyszereket vettem be. Élet-halál között szállítottak a kórházba.

Akkoriban kóstoltam bele a kábítószerbe. Nagyon furcsán éreztem magam, harangok zúgtak a fejemben; ez rám nyomta bélyegét.

A kábítószeres társaságok üres társaságok, mert magával van eltelve mindenki. Előfordul, hogy társaságban jól érzi magát valaki és elszórakozik. De mihelyt egyedül marad a kábítószerrel, elfogja a félelem, semmi sincs, ami felvidítaná.

Tizennyolc éves koromban két év börtönbüntetésre ítélték Milánóban kábítószer kereskedés miatt. Ennek a két évnek végén találkoztam az Úrral. A nyolc első hónapot köztörvényes bűnözők között töltöttem. Nehéz környezet volt. Azután áttettek bennünket abba a csoportba, ahol a kábítószeresek, a homoszexuálisok, a politikai foglyok és szigorú felügyelet alatt álló foglyok voltak.

Szenvedélyesen kívántuk a kábítószeret. Éppen az az ördögi benne, hogy megbéklyózz. Azt képzeljük, hogy felszabadít, pedig éppen abban akadályoz meg, hogy észrevegyük testvéreink magányosságát, mert bebörtönözzük magunkat a magányosságba.

A zárkában volt egy fiú, aki szüntelenül ezt ismételte: „Már kétezer éve szenvedek értetek!”

A rádióban is hallottam, amint a költők Istenről és Krisztusról beszéltek, ami többé-kevésbé keresztény légkört teremtett. Lassanként rájöttem, hogy Isten valóban létezik, és számomra, a szerencsétlen alak számára is van mondanivalója.

A másik fontos állomás karácsony volt. Cellánkban azt ajánlotta egyik fiú, hogy menjünk el a börtön központjában tartandó szentmisére.

Még sohasem voltam szentmisén. Ott láttam először, hogy a pap a magasba emelte a Szentostyát. Nem tudtam, mit jelent. Nem tudtam, hogy abban az Eucharishtiában én magam születtem meg. Az volt az első alkalom, amikor Krisztussal találkoztam, amikor valóban láttam Őt, bár nem tudtam, hogy Ő az.

Mintha villámcsapás ért volna. Beleszerettem ebbe az eseménybe, ami valamely hatalomnak a megnyilvánulása volt, amit nem tudtam meghatározni, de előre éreztem, hogy befolyással lesz egész életemre.

Valahányszor visszagondolok rá, annak az eseménynek jelenlétébe kerülök, amikor láttam a papot a felemelt Eucharishtiával. Bizonyos, hogy a legboldogabb pillanat jelenti a legtöbbet az életben. Felfedeztem saját kicsiségemet és ugyanakkor Isten végtelen nagyságát.

Dehát börtönben voltam, az Úrnak kellett engem megtisztítania.

Egyik napról a másikra hátat kellett fordítanom a kábítószernek, a szexualitásnak...

Nem tudom miért, de imádkozni kezdtem. Visszaemlékszem arra, hogy szökéseim idején szüleim a Keresztény Iskolatestvérek Intézetébe vittek. Tanítás előtt mindennap elmondatták velünk az Üdvözlégyet és a Miatyánkot. Rég elfeledtem ezeket, de most újból feltűntek életemben.

Szükségem volt arra, hogy megtanuljak másképpen gondolkozni, más módon élni. Szükségem volt arra, hogy szeressek és engem is szeressenek. Még nagyon törekeny voltam. Az Úr tudta és azért vett védelmébe. Hosszú szerelmi történet ez, évekig tartott, hogy egyedül csak Vele voltam.

Szabadulásom után, mivel nem dolgoztam – valamelyest úgy éltem, mint a csavargók, sok időt töltöttem a templomokban az Oltáriszentség előtt. Az egyetlen ima, amit képes voltam szüntelenül és órákon át mondani, a rózsafüzér volt. Azon elmélkedtem és igyekeztem a lehető legközelebb jutni Istenhez. Anélkül hogy felfogtam volna a szavak mélységét, így szóltam teljes szívemből: „Ha van valaki, aki meghallgat engem, békét és boldogságot fog rám árasztani.” És valóban békében és boldogan éltem, mert Istenen kívül senki másom sem volt. Bibliám volt (megtérésem előtt loptam).

Sok utálatos dolgot ismertem, de nem ismertem Isten szépségét. Teljes szívvel Vele akartam tartani.

Majd felajánlottam magamat a Boldogságos Szűz Máriának – mindent az ő nevében kértem –, és ő már kezdettől fogva pártfogásba vehetett. Megmutatta nekem, hogy Isten miként ismerteti meg magát azokkal, akik szeretik Őt.

A templomokban elárasztott kegyelmével az Oltáriszentség, és bizonyára akkor leginkább, amikor a padban aludtam. Isten volt a barátom.

Vándorlásaim alatt számba vettem, hogy voltak csavargók körülöttem. Felismertem, hogy ők is képesek komoly szeretetre: képesek voltak odaadni mindazt, amijük csak volt megalázottságukban.

Akkor elhatároztam, hogy szakítok csavargó mivoltommal és teszrek értük valamit. Huszonnégy óra alatt találtam munkát és szállást: gondnok lettem a fiatal munkások otthonában. Gondnokságom első estéjén elmentem egy csajka magam főzte levessel és kiosztottam.

Én elmondhattam nekik: „Olyan csavargó voltam, mint ti, és az Úr eljött és megkeresett, és íme új teremtményt alkot belőlem, akit megújít a Szentlélekben és életvitelében.” Rajtuk keresztül megtapasztaltam Krisztus jelenlétét, Krisztus ajándékát, mert szegények voltak.

Továbbra is dolgoztam és kezdtem kimerülni. Három hónap múlva, mivel nem kaptam segítséget, elhatároztam, hogy abba hagyom. Szívem azonban továbbra is a csavargókért dobogott és imaapostol-ságba kezdtem értük. Kezdttem felfedezni a napi szentmise és szentáldozás jótéteményeit.

Nem maradhattam mindörökre az Úr csavargója. Akkor át akartam adni életemet az Úrnak. Vissza akartam fizetni, amit az Úr nekem adott.

Ráébredtem, hogy oka volt mindannak, amit velem tett. Előlről kellett velem kezdenie. Olyan voltam, mint az újszülött.

Kezdtem látni, hogy életemnek vízszintes dimenzióra is szüksége van. Felkerestem a Szent Bernát imacsoportot. Lauracban találtam olyan testvéreket, akik meggyógyultak. Ott újra egyesültem az Egyházzal.

Gyakran kellett tanúságot tennem mindarról, amit az Úrral éltem át. Olyan helyről emelt ki, ahol egyedül Ő érhetett utol, mert már senki más nem férhetett hozzám, még síró anyám sem.

Imaéletemben most misszionáriusnak érzem magam: a szentmiseben, az Eucharisziában, Szűz Máriában, és talán egy napon a házasság szentségében vagy a cölibátusban, talán testvéreim szolgálatában vagy – ha az Úr megszólít – a szerzetesi életben, mert látom, hogy sokat tehetünk a szemlélődésben.

(Daniel-Ange: Az ezredforduló szentjei, Két Szív Kiadó, 1998.)

A r ó z s a f ü z é r

A fatimai üzenetben azt kéri a Szűzanya, hogy a Szeplőtelen Szívét ért megbántások kiengesztelésére végezzünk szentáldozást öt egymást követő hónap első szombatján, imádkozzuk a rózsafüzért és legalább tizenöt percen át elmélkedjünk a titkokról. Ő viszont megígéri, hogy aki ezt megteszi, annak halála óráján kieszközli Istentől az üdvözüléshez szükséges kegyelmeket.

A Szűzanyától megkívánt első szombati elmélkedésnek eleget tehetünk azáltal is, ha Emmerich Katalin látomásait olvasva, imádságos lelkülettel felelevenítjük magunkban a szent titkokat.

1.) Akit Te, Szent Szűz, a Szentlélektől fogantál...

Estefelé Mária felment szobájába. Térdre ereszkedett... fátyolát arcára leeresztve, kezét mellén imára kulcsolta. Így láttam imába merülve, a legnagyobb bensőséggel. Imádkozott hosszan a megváltásért, a megígért Messiás eljöveteleért, és hogy Ő is valamiképpen részese lehessen annak küldetésében. Tekintetét égre emelve, sokáig imádkozott mintegy elragadtatásban. Ekkor megpillantott egy világítóan fényes ifjút, Gá브리el arkangyalt. Lába nem érintette a földet. Az egész szoba kivilágosodott, a lámpa fénye szinte sötét volt mellette. Az arkangyal beszélt Máriával... Szavait mint világító betűket láttam szájából kiáradni. Mária válaszolt, de nem nézett fel. Újból beszélt az angyal, s ekkor a Szent Szűz kissé felemelte fátyolát, rátekintett és azt mondta: „Íme, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint!” – Ekkor mély elragadtatásban láttam. A szoba mennyezete nem volt látható. Fényfelhő vette körül a házat, és egy fénynyalábot láttam feltörni egészen a nyitott égig. E fény forrásánál a Legszentebb Szentháromságot láttam.

Amint Mária kimondta: „Legyen nekem a te igéd szerint!” – láttam a Szentlelket emberi arccal és mintegy sugárkévéktől körülvéve. Láttam, amint három fénykéve a Szent Szűz jobb oldalába hatolt és a Szíve alatt egybeolvadt. Ebben a pillanatban Mária szinte egészen át volt világítva. Amint az angyal eltűnt és vele a fényugarak is, az

ég felé húzódó fény-nyalábban sok fehér rózsát láttam zöld levelekkel Máriára hullani, aki magába mélyedve megpillantotta az emberé lett Isten Fiát. – Éjfél volt, amikor ezt a titkot láttam... Arra is gondoltam: Itt Názáretben egészen más a helyzet, mint Jeruzsálemben, ahol az asszonyok nem léphetik át a templom küszöbét. Itt maga a Szent Szűz a templom, és benne őrzi a Legszentebbet.

2.) Akit Te, Szent Szűz, Erzsébetet látogatván hordoztál...

A Szentséges Szűz az Úr Jézus fogánása után nagy vágyat érzett, hogy néjjét meglátogassa. Láttam, amint Józseffel útra kelt...

Erzsébet látomásból tudta, hogy egyik törzsükből fog a Megváltó megszületni, s akkor Máriára gondolt. Vágyott utána és lélekben látta Őt, amint az utat rója, azért elébe sietett, de hiába. Másnap újból eléje ment és akkor látta a Szent Családot közeledni. Amint megérkeztek, szívből köszöntötték egymást, és láttam Máriából egy fény-sugarat Erzsébetre szállni. Erzsébet ettől csodálatos megindultságot érzett bensejében.

Beléptek a házba és újból köszöntötték egymást... Erzsébet erre a belső megindultságtól egészen áthatva felemelt karral felkiáltott: „Áldottabb vagy Te minden asszonynál és áldott a Te méhednek gyümölcse! Hogyan lehet az, hogy Uramnak anyja jön hozzám? Amint fölhangzott köszöntésed szava, örömtől repesett a magzat méhemben. Boldog vagy, mert hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott Neked!” – Mária akkor kezét mellén keresztbe téve, lelkendezve így szólt: „Magasztalja lelkem az Urat!” (Lk 1,46-55.)

Mária Erzsébetnél maradt... és mindenben segítségére volt... Gyakran látok Mária Szíve körül egy dicsfényt és annak közepén egy leírhatatlanul fényes lángocskát...

3.) Akit Te, Szent Szűz, a világra szültél...

Mária fehér, bő ruhában térdelt, mely előtte ki volt terítve. A tizenkettedik órában elragadtatott. Láttam amint a levegőbe emelkedik, úgyhogy alatta a padlózat látható volt. Keze mellben keresztbe volt téve. A fény egyre növekedett körülötte. Nem láttam a barlang mennyezetét, úgy tűnt nekem, hogy Mária alakja fölött egy fénysáv vezet az ég felé, melyben az egyik fény a másikat, egyik alak a másikat járta át, és fénykörök képződtek, melyek mennyei lényekké for-

málódtak. Mária imádkozott, a föld felé nézett. – Ekkor szülte a Gyermeke Jézust. A terítőn fekve, a térde előtt láttam, egészen kicsi, fénylő gyermekként, ki fénylőbb volt, mint minden más ragyogás. Úgy tűnt nekem, hogy egészen kicsi és a szemem láttára lesz nagyobb. Maga a természet is belső mozgásban volt. A padló kövei és a barlang falai mintha éltek volna.

Mária még egy ideig elragadtatásban volt, és láttam, amint egy fehér takaróval letakarta a Gyermekeket, de nem vette fel és nem is érintette. Jó idő múlva megmozdult a Gyermeke és sírni kezdett. Mária erre mintha magához tért volna, felvette a Gyermekeket, beburkolta a takaróval, magához ölelte, leült és a gyermekkel együtt egészen befátyolozta magát. Láttam angyalokat körülötte, emberi alakban, arcra borulva. Körülbelül egy órával a szülés után lehetett, amikor Mária Szent Józsefet hívta, aki még mindig imában volt elmerülve. Amint közeledett, áhítattól és örömtől eltelve, alázattal letérdelt s arcra borult. Mária még egyszer kérlelte, tekintse meg az ég szent Ajándékát. Ekkor karjaiba vette a Gyermekeket... Mária azután gyorsba takarta, majd a jászolba fektette... és mindketten sírtak és dicsérő hálaadásban álltak mellette.

4.) Akit te, Szent Szűz, a templomban bemutatnál...

Mária és József a Gyermekekkel Jeruzsálembé indultak, hogy a törvény szerint bemutassák elsőszülöttjüket. A bemutatás előtti napon láttam, amint Símeon, ez a szikár, idős pap, aki a templomnál lakott, sötét folyosón át a templom falába vájt kis cellájába ment, ahonnan leláthatott a templomba. Térdelve imádkozott és elragadtatott. Megjelent neki egy angyal, aki azt mondta, hogy másnap legyen figyelmes arra a Gyermekekre, akit először fognak bemutatni, mert ez lesz a Messiás, akire oly rég vár, s utána meg fog halni. Láttam Hannát is, amint templom cellájában imádság közben elragadtatott és látomása volt.

Mária és József másnap reggel a templomba érkeztek. Mária a tisztulási szertartásnak vetette magát alá. Símeon átvette a Gyermekeket, imádkozott Mária és a Gyermeke felett, majd visszaadta őt Máriának. József és a többi férfi hátrébb állt. Majd istentisztelet következett füstöléssel és imádsággal. Amint ez az ünnepség befejeződött, Símeon Máriához ment, karjaiba vette a Gyermekeket és örömtől átszellemülve hangosan és hosszan imádkozta: „Bocsásd el most szol-

gádat, Uram, szavaid szerint békeességben, hiszen már látták szemem az üdvösséget, amit minden nép számára rendeltél: Világosságul a pogányok megvilágítására és dicsőségére népednek, Izraelnek” (Lk 2,29-32).

5.) Akit Te, Szent Szűz, a templomban megtaláltál...

Amikor Jézus tizenkét éves korában szülei társaságában a húsvéti ünnepekre Jeruzsálembe ment, már több ismerőse volt a városban, mivel ezt az utat már nyolc éves korától minden évben megtette. Mindig a názareti ifjakkal tartott.

Jézus hazafelé indulva már az Olajfák hegyénél elszakadt barátaitól, akik azt hitték, szüleinél van, azok pedig, hogy a názareti ifjakkal tart. Amint hazafelé Gophna-nál találkoztak, és rádöbbenek, hogy Jézus elveszett, hihetetlen nagy lett Mária és József ijedelve és azonnal visszafordultak keresésére. Útközben is és Jeruzsálemben is mindenütt kérdezősködtek utána, de nem találták meg mindjárt...

A templomban Jézus a tanítókat és rabinusokat oly csodálkozásba ejtette és zavarba hozta, hogy azok feltették magukban, hogy megalázzák Őt. Kezdetben ugyanis örültek Jézusnak, később azonban bosszankodtak rajta. Mindez a templom nyilvános csarnokában történt... Félttem, hogy megragadják...

Jézus felelt kérdéseikre... Ez módfelett megszegyenítette őket, mert olyan dolgokat hallottak Tőle, amiről még soha senkitől nem hallottak. – Már néhány órán át tanította őket, amikor József és Mária a templomba érkezett. Egy levita által hívták Jézust, de Ő azt üzent nekik, hogy először saját feladatát kell elvégeznie. Máriát nagyon elszomorította, hogy nem jött mindjárt. Ez volt az első eset, amikor megérezte szüleivel, hogy Neki felsőbb parancsot kell követnie, mint az övékét.

Még egy órán át tanított, s akkor a szüleihez ment. József elcsodálkozott rajta, de félénken hallgatott. Mária azonban feléje közeledve így szólt: „Fiam, miért tetted ezt velünk? Látod, atyád és én bánkódva kerestünk!” – Jézus azonban még mindig komoly volt és azt mondta nekik: „Miért kerestetek? Nem tudjátok, hogy Atyám házában kell lennem?” – De ők nem értették ezt meg, mindjárt és hazatértek Vele.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

Maradj velünk, Szentlélek Istenünk!

Maradj nálunk, Szent Szeretet,
szívünket éltető Szent erő,
Atya és Fiú küldötte,
megígért Szent Vigasztaló,
öröktől fogva létező Szent Ajándékozó,
maradj velünk, Szentlélek Istenünk!

Szeplőtelen Szent Anya,
kit romlás nem hervasztott soha,
kit megőrzött a Szentlélek harmata,
szólj érettünk,
kik bűnben lankadunk
és nehéz örökséget hordozunk,
kérleld Szent Jegyesed,
áldja meg életünk,
hogy téged követhessünk.

Szeplőtelen Szent Anya,
Istennek ékes temploma,
kiáradt rád a Szentlélek hatalma,
szent titkot hordozva,
Betlehem felé haladva
fogj kézen minket,
tedd jászollá a szívünk,
hogy Szent Gyermeked öröme
megszülessen bennünk!

P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Tartalomjegyzék

Szent Bernát: Virágot fakasztott	1
fr. Barsi Balázs O.F.M.: Názáret imája	2
Alakíts minket Isten szent templomává!	4
Teréz anya: A szeretet	5
Mentsd meg lelküket a tisztító tűz kínjától!	6
Készüljünk az Úr fogadására!	7
II. János Pál pápa levele a gyermekekhez	8
Szalézi Szent Ferenc: Pásztorok.	10
Regőczi István: A Szepőlötelen Szűz új otthona Budapest felett.	11
Akathiszt	12
Mária-kegyhelyek	
Mátraverebély-Szentkút.	13
San Nicolas	15
Adventi esküvő	19
Istent megillető tisztelet.	20
Csak a rózsafüzért tudtam mondani	21
A rózsafüzér	
Elmélkedések az örvendetes olvasóhoz	25

A Szerkesztőség címe:
1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdában
felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: A Szűzanya
kegyszobra San Nicolasban

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: MHB Rt.
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243